

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΝΔΡΑΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

David de Brueys & Augustin Jean Palaprat

Ο δύστροπος (Le grandeur) [απόσπασμα]

Εθνική Βιβλιοθήκη, Αθήνα

τμ. 1, τχ. 2 (16 Οκτωβρίου 1865), σ. 12

Ο ΔΥΣΤΡΟΠΟΣ. (*)

‘Ο δύστροπος. Δήμιε! με κάμνεις νὰ χτυπῶ δύο ὥρας πάντοτε εἰς τὴν πόρτα.

‘Ο ὑπηρέτης. Κύριε, εἰργαζόμενη εἰς τὸ περιβόλι καὶ ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα νὰ σᾶς ἀνοίξω καὶ τόσον ὀγλήγορα ἔτρεχα ὥστε ἔπεσα καθ’ ὁδόν.

‘Ο Δυστρ. Ἐπεθύμουν νὰ σπάσῃς τὸ κεφάλι σου ἄθλιε· διατὶ δὲν ἀφίνεῖς τὴν πόρτα ἀνοικτήν.

‘Ο ὑπηρ. Χθὲς θύμωσες, κύριε, διότι τὴν ἀφήκα ἀνοικτήν· ὅταν ἦναι κλειστή θυμώνετε, ὅταν ἦναι ἀνοικτὴ φωνάζετε. δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω.

‘Ο Δύστρ. Τί νὰ κάμῃς; Αἶ! τί νὰ κάμῃς; ζῶον!

‘Ο Ὑπηρ. Λοιπὸν θέλετε, ὅταν ἐξέροχθε νὰ τὴν κλειώ.

‘Ο Δύστρ. Ὅχι.

‘Ο ὑπηρ. θέλετε νὰ τὴν ἀφίνω ἀνοικτήν;

‘Ο δύστρ. Ὅχι.

‘Ο ὑπηρ. Μὰ λοιπὸν; κύριε.

‘Ο δύστρ. Ἀκόμη; ὀμιλεῖς, μέθουσε!

‘Ο ὑπηρ. Θεέ μου! νομίζω ὅτι ἔχω δίκαιον.

‘Ο δύστρ. Θὰ σκάσῃς;

‘Ο ὑπηρ. Ἄς σκάσω ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἡ πόρτα ἢ κλειστή πρέπει νὰ ἦναι ἢ ἀνοικτὴ· ἐκλέξατε, πῶς τὴν θέλετε;

‘Ο δύστρ. Σὲ τὸ εἶπα χιλιάκις, ἀνόητε! τὴν θέλω... τὴν θέλω... τὴν... Ἀλλὰ δὲς τὸν κουτό! Θὰ σκάσω ἀκούς νὰ μοῦ κάνῃ παρατηρήσεις ὁ δοῦλός μου! ἂν σὲ πιάσω ἀληθῆριε θὰ σὲ μάθω πῶς τὴν θέλω... ἐσάρωσες τὴν σκάλα;

‘Ο ὑπηρ. Μάλιστα, κύριε, ἀπὸ ἄνω εἰς κάτω.

‘Ο δύστρ. Καὶ τὴν αὐλήν;

‘Ο ὑπηρ. Ἐὰν εὔρετε ἐν ἄχυρον χάνω τὸν μισθόν μου.

‘Ο δύστρ. Ἀλλὰ δὲν ἐπότισες τὸ μουλᾶρι;

‘Ο ὑπηρ. Ἄ! κύριε, ἐρωτήσατε τοὺς γείτονας ὅπου μὲ εἶδαν.

‘Ο δύστρ. τοῦ ἔδωκες χόρτον;

‘Ο ὑπηρ. Μάλιστα, κύριε, ὁ Γιάννης ἦτο παρών.

‘Ο δύστρ. Ἀλλ’ ὅμως δὲν ἐπῆγες ταῖς μποτιλίαις αὐταῖς ὅπου σὲ εἶπα;

‘Ο ὑπηρ. Πῶς ὄχι, κύριε, ἔφερα μάλιστα καὶ ταῖς γεμάταις.

‘Ο δύστρ. Τώρα θὰ πῆς πῶς ἦγες καὶ τὰ γράμματα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον; Αἶ;

‘Ο ὑπηρ. βέβαια.

‘Ο δύστρ. Σ’ ἐμπόδισα ἑκατὸ φοραῖς νὰ μὴ τσουγκρανίζῃς τὸ κατηραμένο βιολί σου καὶ ἐντούτοις τὸ πρῶτὸ πάλιν μ’ ἔδωγες τ’ αὐτία...

‘Ο ὑπηρ. Σήμερον τὸ πρῶτὸ; ἐλησμόνησες, κύριε, ὅτι προχθὲς τὸ ἔκαμες χίλια κομμάτια.

‘Ο δύστρ. Στοιχηματίζω ὅτι αἱ δύο χειράμαξαι εἶναι ἀκόμη...

‘Ο ὑπηρ. Μάλιστα, κύριε, εἶναι εἰς τὴν θέσιν των· ἐβόηθησα τὸν Γιάννη νὰ υπάγῃ εἰς τὴν ἀποθήκην μίαν χειράμαξαν χόρτου, ἐπότισα ὅλα τὰ δένδρα τοῦ κήπου, ἔκαθαρσα τὰς δενδροστοιχίας, ἔκοψα τρεῖς σανίδας, καὶ ἐτελείωνα τὴν ἄλλην ὅταν ἤλθατε.

‘Ο δύστρ. Ἄ! πρέπει νὰ διώξω αὐτὸν τὸν ἄϊλιον· ποτὲ ὑπηρέτης δὲν μ’ ἔκαμε νὰ λυσσάξω καθὼς αὐτός· θὰ μὲ κάμῃ νὰ σκάσω ἀπὸ τὸν θυμὸν μου... ἔξ’ ἀπ’ ἐδῶ!.. Ἄθλιε!...

(*) Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐξήχθη ἐκ τινος Γαλλικῆς κωμωδίας ἐπιγραφουμένης ὁ Δύστροπος, θεωρεῖται δὲ ὡς κωμικὸν ἀριστούργημα· ἐγράφη ὑπὸ Brueys καὶ Talafrat.